

[Udenrigsministeren.]

den gældende Lovs Indhold. Men den Fejl, som man saa begaar, er fra saadanne Enkelttilfælde, hvor en bestemt Forretningsmands Ønsker ikke har kunnet imødekommes af den ene eller den anden Grund, at slutte til, at der i Almindelighed foreligger en manglende Attestudstedelse, som har Indflydelse paa hele vort handelspolitiske Forhold.

Disse Henvendelser er imidlertid aldeles ikke Udtryk for noget i saa Henseende. Det, de er Udtryk for, er Enkelttilfælde, og Belysningen af den almindelige Stilling finder man kun i de samlede Opgørelser af, hvor mange Attester, der ligger ubrugte i Forhold til de udstedte, og paa hvilke Varer disse Attester ligger ubrugte.

Man kan spørge, om der ikke ved en bedre Fordeling til dem, der først og fremmest kunde antages at have Betingelser for at købe og afsætte Varerne, kunde opnaas en bedre Udnyttelse af Attesterne som Helhed. Jeg skal ikke bestride, at der kan opnaas noget i den Henseende. Fra vor Side, i Udenrigsministeriet har vi hele Tiden været interesseret i, hvad vi kunde kalde den størst mulige Smidighed i Attestsystemets Anvendelse, men man kan jo ikke være blind for, at man her tørner sammen med en berettiget Interesse, nemlig Ønsket hos de enkelte om ikke at blive udsat for andre Menneskers i en vis Forstand vilkaarlige Skøn over, hvilke Handelsmuligheder en bestemt Forretning har. Det er dette, der har bevæget Rigsdagen til i Forening med den højtærede Handelsminister meget tidligt i denne Lovgivnings Historie at indsætte bestemte Fordelingsregler. Hvis disse kan lempes og det kan gøres lettere at gaa fra een Attestmodtager til en anden, naar det gælder Udnyttelsen af Attesterne, saa vil det i høj Grad have min Sympati, og jeg forstaar, at den højtærede Handelsminister ogsaa vil tage dette Spørgsmaal ind under de Overvejelser, som han for Tiden anstiller. Men jeg vil paa Forhaand advare mod Troen paa, at dermed løses dette Problem over for Udlandet.

Det er muligt, at en lidt hurtigere og lidt bedre Udnyttelse kan finde Sted, men jeg for min Del kan ikke tro, at Forholdet skulde være dette, at der findes store Mængder af Detailhandlere i dette Land, som ikke er i Stand til at finde den Importør, der ligger med ubrugte Valutaattester, saa hemmelige er Mulighederne for Afsætning ikke her i Danmark, saa uoverskuelige er vore Forhold ikke, at dette ikke skulde være muligt. Derfor, mener jeg, er det vel

trouligt, at man kan finde saadanne Former for Hensyntagen til de enkelte, at det hele ligesom lettes lidt, men store afgørende Resultater maa jeg paa Forhaand advare imod at tro paa, at man opnaar ad denne Vej.

En af de ærede Talere, det ærede Medlem Hr. Prieme, er af sine Stemninger — jeg tror, man tør sige: ubeherskede Stemninger — ført saa vidt i sine Udtalelser, at han gentagne Gange om Forholdet til Tyskland har sagt, at Aftalerne ikke er loyalt gennemført. I Gaar Aftes naaede det ærede Medlem til at sige det samme om Aftalen med England, og han syntes aabenbart ikke, det tilsammen forslog, og saa klagede han ogsaa med megen Iver over dette, at der var Forhold, hvor vi ikke tilfredsstillede Sverige, med hvilket vi ingen Aftaler har.

Maa jeg først med Hensyn til Forholdet over for Sverige sige dette, at Handelsforholdet til Sverige taget under eet har udviklet sig paa en Maade, som man fra svensk Synspunkt maa have Grund til at være tilfreds med, og som vi heller ikke kan klage over fra et dansk Synspunkt. Handelen er opretholdt — opretholdt nogenlunde — svarende til det Forhold mellem dansk og svensk Handel, som tidligere kunde anses for at være normalt, det vil sige, den er opretholdt som et ud fra de moderne Synspunkter for, hvad der er gunstigt Forhold, for Sverige meget gunstigt Handelsforhold, idet Mængden af virkelig svenske Varer, der indføres til Danmark, er betydeligt større end Mængden af virkelig danske Varer, der udføres til Sverige. Det forhindrer naturligvis ikke, at der findes bestemte Virksomheder i Sverige, som er af den Opfattelse, at de ikke faar Valutaattester nok, og det er ikke unaturligt, at dette fremføres i svensk Presse, men jeg tror, at forstaaende Svenske meget vel vil erkende, at der fra dansk Side tages saa meget Hensyn som muligt til svenske Ønsker, og at der er en vis Grænse for, hvilke svenske Varer der kan indføres i Danmark, naar disse er Varer, som vi ikke har i samme Grad Brug for som andre Varer, vi skal have indført og skal skaffe de nødvendige Penge til under en Handelstilstand, hvor man fra Udlandets Side i meget høj Grad har begrænset danske Muligheder for Afsætning og for Tilvebringelse af Penge til Indkøb. Jeg tror, at Svenskere, som vil forstaa disse Forhold, ikke helt vil glemme, at der visse svenske Varer, som det for Tiden ikke er let at faa ind i Danmark, saa gælder det om